

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐνταῦθα 1/2 μετζιτιέ.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ 3 φράγκα.

Σὺ δὲ λάλει ἃ πρέπει τῇ
ὕγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ.

(Παῦλος).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ἐντὸς τοῦ κατὰ τὴν Μεγάλῃν Ὀδὸν
Γαλατᾶ (Τοπτσιλάρ-τζαττεσῆ) Γρα-
φείου τῶν ἐκδοτῶν τῆς Ἱστορίας τοῦ
«Ρωσσοτουρικοῦ πολέμου» ἀρ. 278.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΝ ΤΩ ΚΟΣΜΩ.

Ἐκτὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὅλα τὰ ἄλλα ὄντα φαί-
νονται εὐχαριστημένα ἐκ τῆς τύχης αὐτῶν καὶ ἐν
τῇ θέσει εἰς ἣν ὤρισεν αὐτὰ ὁ Δημιουργὸς τῆς
φύσεως. Τὰ ζῶα περιέρχονται τὰ δάση καὶ τὰς
κοιλιάδας οὐδὲν ὡς φθονοῦντα τὴν τύχην τῶν ἀν-
θρώπων, οἵτινες κατοικοῦσι λαμπρὰς πόλεις καὶ
μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορα· τὰ πτηνὰ εὐχαριστοῦνται
καὶ χαίρουσιν ἐντὸς τῶν αἰθέρων οὐδὲν ὡς σκεπτό-
μενα ἐὰν ὑπάρχωσιν εὐτυχέστερα αὐτῶν ὄντα ἐπὶ
τῆς γῆς· τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς, τὰ πάντα ἐν τῇ
φύσει τηροῦσι τὴν αἰεὶαν θέσιν. Μόνος ὁ ἄνθρωπος
εἶναι ἀνήσυχος καὶ οὐδέποτε εὐχαριστεῖται, ἀείποτε
διατελῶν ἐρμαιοὺς τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν πόθων
αὐτοῦ· κατατρώχεται πάντοτε ὑπὸ φόβου, βασανί-
ζεται ὑπὸ ἐλπίδων, καὶ ἐν ταῖς τέρψεσι τεθλιμμένος
καὶ δυστυχῆς καθίσταται. Πῶς τοῦτο; Ἐὰν τὰ
πάντα δι' αὐτὸν λαμβάνουσι τέλος ἐν τῷ κόσμῳ
τούτῳ, ἐὰν οὐδὲν ἔχει νὰ ἐλπίσῃ πέραν τῆς ζωῆς
ταύτης καὶ εἰς ταύτην καὶ μόνην περιορίζεται ὅλη
αὐτοῦ ἡ εὐδαιμονία, διατί δὲν εἶναι εὐτυχῆς ἐν
αὐτῇ; Ἐὰν διὰ μόνας τῶν αἰσθήσεων τὰς τέρψεις
ἐγεννήθη διατί δὲν δύναται νὰ τὸν εὐχαριστήσωσιν,
ἀλλ' ἀφίνουσιν ἐν τέλει κενόν τι, ἀφίνουσι πάντοτε
νέφος τι μελαγχολίας καὶ θλίψεως ἐν τῇ καρδίᾳ
αὐτοῦ; Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος κατ' οὐδὲν διαφέρει τοῦ
ζώου διατί δὲν ῥεεῖ ὡς αὐτοῦ ἡ ζωὴ του, ἄνευ
μερίμνης, ἄνευ ἀνησυχιῶν, ἄνευ θλίψεων καὶ ἀπο-

γοητεύσεων ἐν ταῖς τέρψεσι τῶν αἰσθήσεων καὶ
τῆς σαρκὸς; Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχη νὰ ἐλπίσῃ ἢ
μόνον πρόσκαιρόν τινα εὐδαιμονίαν ἐνταῦθα, πῶς δὲν
εὐρίσκει αὐτὴν ἐπὶ τῆς γῆς; Διατί τὰ μὲν πλούτη
ἀνησυχοῦσιν αὐτὸν, αἱ δὲ τιμαὶ τὸν ἀπογοητεύουσιν,
ἢ δὲ ἐπιστήμη συγχίζει αὐτὸν καὶ διερεθίζει τὴν
περιέργειαν ἀντὶ νὰ τὴν ικανοποιήσῃ; Πάντα ταῦτα
δὲν δύναται νὰ πληρώσωσι τὸ ἄπειρον τῆς καρδίας
του καὶ ἀφίνουσι πάντοτε χῶρον εἰς πόνον τινὰ
πραιτέρω, οὐδ' εὐρίσκει τι ὁ ἄνθρωπος ἐδῶ κάτω,
ἐφ' ὃ νὰ στηρίξῃ καὶ προσηλώσῃ τὴν καρδίαν αὐτοῦ.
Διατί τοῦτο; Βεβαίως διότι εἶναι μετατεθειμένος
ἐνταῦθα ὁ ἄνθρωπος, διότι ἡ γῆ δὲν εἶναι πατρίς
του, διότι προώρισται διὰ τὸν οὐρανόν, ἢ δὲ καρδία
αὐτοῦ εἶναι μείζων τοῦ κόσμου τούτου καὶ μηδὲν
λογίζεται δι' αὐτὸν πᾶν ὃ, τι δὲν εἶναι ΘΕΟΣ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ.

('Ομηρικοὶ χρόνοι.)

Β'. ΓΛΑΥΚΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΜΗΔΗΣ

H

H ΦΙΛΙΑ.

Ἐὰν ἀναζητήσωμεν εἰς τὰ μυχιαῖτα τῆς καρ-
δίας κρυπτήρια, ἀκτίνας ἐμφανισάσας τὸ ἐν τῷ ἀν-
θρώπῳ οὐράνιον, θέλωμεν εὐρεῖ καὶ τὴν φιλίαν. Ἐν τῇ
γῇ ταύτῃ, ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ τῶν βασάνων καὶ τῶν
στεναγμῶν, παρήγορος φωνὴ καταφθάνει ὑποβαστά-
ζουσα τὸν τεθλιμμένον καὶ ἀνεγείρουσα τὸν πί-

πτοντα. Αὕτη παρέχει εἰς τὸν ὑπὸ πάντων ἐγκαταλειφθέντα τὴν σταθερότητα καὶ τὴν ἐλπίδα. Εἶναι ὡς φαίνεται ἀστὴρ ἐν τῇ σκοτίᾳ. Ὁμοιάζει τὴν πρῶϊνὴν αὐραν, ἣτις εἰς τὸ μαραινόμενον κρῖνον δίδει ζῶν.

Οἱ ἐμπνεόμενοι, οἱ καταλαμβανόμενοι ὑπ' αὐτῆς ὀνομάζονται φίλοι. Συνδέονται διὰ τῶν ἀδικερήκτων τῆς ἀδελφότητος δεσμῶν καὶ θυσιάζονται ἀμοιβαίως. Ἡ ἀφοσίωσις χαρακτηρίζει αὐτάς, ἡ μεγάλη καὶ ἀρρητος σπουδὴ περὶ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν ιδεῶν, τῶν αἰσθημάτων, τῶν γνώσεων. Τὰ πάντα παρ' αὐτοῖς κοινὰ, ἡ χαρὰ καὶ τὰ δάκρυα. Εὐδαίμονες ἐν τῷ αἰσθηματικῷ τούτῳ, τέρπονται εἰς ὄνειρα φαιδρὰ, εἰς τὰς ἡρέμους καὶ ποιητικὰς τοῦ πνεύματος περιπλανήσεις. Καὶ εἶναι τῶν σκέψεων αὐτῶν κορωνίς ἡ ἀγάπη, καὶ στέμμα θλακρὸν ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ἀρετὴ. Ἴδου ποῦ κατασυντρίβεται τὸ συμφέρον.

Ἦδη ἐνατενίζοντες εἰς τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνα, τὸν περιβεβλημένον ἐτι τὴν χριστιανικὴν τῆς μυθολογίας του γλαμύδα, εὐρίσκωμεν αὐτὸν ἐμπορούμενον ὡσαύτως καὶ ὑπὸ τοῦ ἀγνοῦ τούτου αἰσθηματος. Κατέρχεται εἰς τὸν ζοφερόν Ἀδην, οὔτε Κέρβερον, οὔτε Πλούτωνα ὑπολογίζων, χάριν τοῦ φίλου του, ὁ Θεσεὺς χάριν τοῦ Πειριθόου. Συνοδεύει αὐτὸν εἰς τὰς ἐπικινδυνωδεστέρας ἐπιχειρήσεις, ὑφίσταται τὴν αὐτὴν θύελλαν τῆς μαινομένης τύχης, προσφέρει ἑαυτὸν θῦμα χάριν τοῦ φίλου του· ὁ Πυλάδης ἐν Ταυρίδι χάριν τοῦ Ὀρέστου. Διέρχεται ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον αὐτὸν ἔχων βοηθόν, παρήγορον, ἀδελφόν... Οὐδὲν δύναται νὰ κηλιδῶσῃ τὰς εὐγενεῖς αὐτῶν ψυχὰς οὐδὲ νὰ διαχωρίσῃ. Ζῶσι καὶ ἀποθνήσκουσι συνδεδεμένοι. Ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀνά δύο, καὶ ἡ ποίησις ἐξυμνεῖ τὴν ἀπαράμιλλον αὐτῶν εὐλιχρῖνειαν καὶ πίστιν. Τίς δὲν γνωρίζει τὴν φιλίαν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ Πατρόκλου, τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα, τὰ ὅποια διασκορπίζοντα ἀγλήν λαμπρὰν εἰς τὸν ὀμηρικὸν Παρνασσόν, ἐμπερικλείουσι τὸν γείμαρον καὶ τὴν ἐκρηξὴν τῆς καρδίας καὶ τοῦ πάθους; Τίς δὲν ἤκουσε τὴν περιπαθῆ τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν ἀγάπην, καὶ τὰς περιπετείας αὐτῆς; Λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι νὰ δώσωμεν τὴν περιγραφήν τῆς μεγάλης ταύτης σκηνῆς, ἄλλως τε οὐδὲ τὰ ὄρια τῆς φίλης « Πούς » ἐπιτρέπουσιν ἡμῖν τοῦτο. Οὐχ ἤττον εἰς τὸ ἐφεξῆς συντομώτερον προσφεύγοντες ἐπεισόδιον, πιστεύομεν ὅτι ἀντιγράφωμεν ἐκ τῆς ὥραιας εἰκόνος τῆς καλουμένης Ἰλιάδος, ἐπίσης τερπνόν, ἐπίσης εὐοσμὸν ἀθύλλιον.

Οἱ Ἕλληνας καὶ οἱ Τρῶες ἐπολέμουν. Μάχη κρατερὰ συνέβαινε μεταξύ τῶν δύο ἀντιπάλων στρατοπέδων καὶ λυσσώδης ὁ θάνατος ἐπέσκαυπεν ἐπὶ τῶν θυμῶν αὐτοῦ. Κλαγγὴ καὶ βοὴ καὶ ὀρμηχόδῳ ἀνήγγελλε τὴν μαινομένην ἔριδα, διεγείρουσαν εἰς

σφαγὴν τοὺς ἀνδρας καὶ εἰς ἀπώλειαν προτρέπουσαν. Ὀργίλον τὸ μῖσος ἐζήτει ἀμοιβαίως ἐκδίκησιν. Καὶ ἐν τούτοις, ἐν μέσῳ τῶν φρικαλέων τούτων κυμάτων, τῶν κυλινδουμένων καὶ συμπαρασυρόντων εἰς τὰ ἀμέτρητα τοῦ πόντου βέθη πᾶν τὸ αὐτοῖς ἐμπεσον, ἐν μέσῳ αὐτῶν, τῆς καρδίας μυστηριώδης καὶ χριστιανικῆς τελείται ἑορτή.

Δύο κατ' ἀλλήλων ἀκατάσχετοι ἐφέροντο πολεμισταί. Ἀμφότεροι ἦσαν ἀνδρείοι, ἀμφότεροι ἐπίσημοι. Ὁ Γλαῦκος ὁ τῶν Λυκίων ἡγεμὸν καὶ ὁ κρατερός Διομήδης. Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀνταλλάξωσι τὰ θανατηφόρα αὐτῶν βέλη, πρὶν ἢ δώσωσι τὰ πρῶτα τῆς ὀριμῆς τῶν κτυπήματα ὑπὸ ἀκατάληπτου συγκρατοῦνται δυνάμει. Τεθαμβωμένος ἐκ τῆς τολμῆς καὶ τοῦ θάρρους τοῦ ἀντιπάλου του ὁ ἀγαθὸς τὴν βοήν Διομήδης, ἵσταται καὶ ἐρωτᾷ, ζητεῖ νὰ μᾶθῃ τὸ ὄνομα τοῦ γενναίου ἐχθροῦ του.

Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταθηνητῶν ἀνθρώπων; οὐ μὲν γὰρ ποτ' ὄπωπα μάχη ἐν κυδιανείρῃ τὸ πρῖν. (Ἰλ. Ζ. 123.)

Ἀληθῶς, πολλάκις βλέπομεν ἐν ταῖς ὀμηρικαῖς μάχαις τοῦτο γινόμενον, ἀλλὰ πάντοτε σχεδὸν μετ' αὐτὸ ἐρωμενεστέρα ἐπανελαμβάνετο ἡ πάλη. Πλὴν ἄλλως κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην τὸ πρῶτον ἔχει μετὰ τὴν συνδιχλίεξιν ἐπέρχεται ἡρεμία, ἀγάπη. Πρὸς μεγαλόφρονα ὁ Γλαῦκος μεγαλοφρόνως ἀπαντᾷ, καὶ ἐκθέτει ὅλην τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ τὴν ἱστορίαν, ἣτις φιλίαν πατρικὴν ἀποκαλύπτει μεταξύ τῶν προγόνων αὐτῶν. Καὶ δὲν ἀνέμεινε ὁ Διομήδης περισσώτερον, κατέπηξεν ἐν τῇ πουλυβοτείρῃ γῆ τὸ ἔγγος αὐτοῦ καὶ προσεῖπε μειλιχίως πρὸς τὸν Γλαῦκον:

Ἦ ῥάνυ μοι ξείνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός. (Ἰλ. Ζ. 45.)

Ἡ φίλια αὕτη ὁμολογηθεῖσα ἐνισχύεται, κραταιοῦται ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν. Δὲν θέλει παρελθεῖ ὡς ἡ στιγμή τῆς συνεντεύξεως ταύτης· ἐν μέσῳ Ἀργεῖ ὁ εἰς καὶ ἐν Λυκίᾳ ὁ ἕτερος θέλουσι συνδέσθαι δι' αὐτῆς ἀτελευτήτως. Πρὸς πίστωσιν δὲ καὶ μαρτυρίαν ἔτεινον ἤδη πρὸς ἀλλήλους τὰς χεῖρας ἐκ τῶν ἵππων πηδήσαντες, καὶ τὰ χρυσὰ αὐτῶν ἀντήλλαξαν ὄπλα.

ΖΕΦΥΡΟΣ.

ΟΙ ΙΠΠΟΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ.

Ἀναμφιβόλως ἅπαντες γνωρίζετε κατὰ περὶ τῆς Βενετίας, τῆς θαυμαστῆς καὶ μαγευτικῆς ταύτης πόλεως, ἣτις φαίνεται ἀνακουμένη ἐκ τῆς θαλάσσης μετὰ τῶν γεφυρῶν καὶ γονδολῶν τῆς, τῶν ἐν τῷ ὕδατι λουμένων μαρμαρίνων αὐτῆς ἀνακτόρων, τῶν θλακτικῶν κιθαροφῶν καὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν δο-

γῶν τῆς. Τὴν περίφημον ἐκείνην τελετὴν, τὴν κατ' ἔτος τελουμένην τῇ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναλήψεως, καθ' ἣν ὁ δόγης καὶ ἅπαντα ἡ αὐλὴ αὐτοῦ, ἐπιβιβαζομένη ἐπὶ τοῦ Βουκενταύρου ἢ τοῦ κατέργου τοῦ Κράτους καὶ σημαιοστόλιστοι ἐπροχώρουσιν παικιζούσης τῆς μουσικῆς ἐν μέσῳ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους, ὅπως ρίψωσι τὸν δακτύλιον ὡς σύμβολον τῆς συζεύξεως τῆς θαλάσσης μετὰ τῆς Βενετίας.

Τὸ ἔθος τοῦτο συνέστη τῷ 1177. Οἱ Βενετοὶ λαβόντες τὸ μέρος τοῦ Πάπα Ἀλεξάνδρου Γ'. ἐναντίον τοῦ αυτοκράτορος Φρειδερίκου Βαρβαρούσσου, κατήνεγκε μεγάλην νίκην ἐπὶ τοῦ στόλου αὐτοῦ, καὶ, πρὸς ἀνάνησιν τοῦ συμβάντος τούτου, ἔλαβον δῶρον παρὰ τοῦ Πάπα δακτύλιόν τινα ὡς σημεῖον τῆς ὑποταγῆς τοῦ Ἀδριατικοῦ εἰς τὴν πόλιν τῆς Βενετίας.

Πολλὰ δὲ ἀξιοσημείωτα δύναται τις νὰ ἀναφέρῃ περὶ τῆς Βενετίας, ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ λόγος ἔσεται περὶ τῶν ἵππων αὐτῆς. Δὲν θεωρεῖται ὡς τερπνότατον, ὅταν μεταβαίνωσι τὴν πρὸς ἐπίσκεψιν φίλου του κατέρχεται κλίμακας ἀρχαίου τινὸς ἀνακτόρου, λαμβάνη θέσιν εἰς γόνδολαν, εἶτα πλήρῃ ἐλαφρῶς καὶ ἀθουρῶς ἐπὶ τοῦ ὕδατος, μακρὰν τῆς παραχῆς καὶ τοῦ θουρωδῶδους τῶν ὁδῶν; Ὅταν δὲ ἀπολαμβάνη καὶ τῆς λαμπρότητος τῆς σελήνης, ἀκούῃ τὸν ἐπὶ τῶν κυμάτων βραδῶν τῶν κοπῶν κτύπον, εὐρίσκει εὐχαρίστησιν εἰς τὰ μόλις ἀκουόμενα ἄσματα τῶν γονδολιέρων, ὦ! τότε δι' αὐτὸν τοῦτο εἶναι πλέον καὶ μελοδράματος.

Φυσικῶς τῷ λόγῳ δὲν ὑπάρχουσιν ἐν Βενετίᾳ ἄμαξαι καὶ ἵπποι· καὶ ὁ ἰχθυοπώλης, ὁ λαχανοπώλης, ὁ κρεατοπώλης, ὁ ἀροτοπώλης, ἅπαντες περιπλεύουσι μετὰ τὰ πλοικῆρά των προσφέροντες εἰς τὰς θύρας τῶν μαγειρείων τὰ τρόφιμα αὐτῶν, ὡς τὴν τιμὴν ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν συζητοῦσι μετὰ τῶν μαγειρῶν, ὡς γίνεται τοῦτο καὶ εἰς τὰς ἀγορὰς τῆς ξηρᾶς.

Ἐπίσης βλέπει τις παῖδας μετὰ ὀφθαλμούς ὡς τὸν γαγάτην μέλανας, νὰ θεωρῶσι τοὺς χαλκίνοους ἵππους τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Μάρκου μετὰ τσαούτης ἐκπλήξεως καὶ περιεργείας ὡς οἱ παῖδες ἡμῶν θὰ παρητήρουν μυθολογικόν τι τέρας ἐρχόμενον εἰς τὴν ζῶν. Οἱ ἵπποι οὗτοι, τέσσαρες τὸν ἀριθμὸν, ἔχουσι τὴν ἱστορίαν των. Ἀπετέλουν μέρος συμπλέγματος, ὀρειλομένου εἰς ἐνδοξον τῆς ἀρχαιότητος γλυπτῆν, ὀνομαζόμενον Λύσιππον. Τόσῳ δὲ ἀνεγνωρισμένη ἦτο ἡ ἀξία αὐτοῦ, ὥστε ὑπῆρξεν εἰς τῶν τριῶν τεγνητῶν τῶν ὀνομασθέντων ἐν τῷ περιφῆμῳ διατάγματι τοῦ Ἀλεξάνδρου, δι' οὗ ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀπελλῆν τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα νὰ ζωγραφίσῃ αὐτόν, εἰς τὸν Λύσιππον νὰ παριστᾷ αὐτόν διὰ τῆς γλυπτικῆς, καὶ εἰς τὸν Πυργοτέλην νὰ χαρατῆ τὴν προτομὴν του ἐπὶ πολυτίμων λίθων.

Ὁ Λύσιππος κατεσκεύασεν εἰκοσι καὶ πέντε ἀγάλματα ἐπίππων μακεδόνων, οἵτινες ἔπεσαν κατὰ τὴν

διχάσιν τοῦ Γρανικοῦ, καὶ οἱ τέσσαρες ἵπποι οἱ ἐν Βενετίᾳ ἐτι σωζόμενοι εἶναι ἐξ ἐκείνων. Μετεφέρθησαν ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας εἰς τὴν Ρώμην ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου, ὅστις ἔθεσεν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς ἀψίδος τοῦ θριαμβίου του. Βραδύτερον μετεβιβάσθησαν ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τοῦ Νέρωνος, Δομιτιανοῦ, Τραϊανοῦ, ἐπὶ τῶν ἀψίδων ἅς οἱ αυτοκράτορες οὗτοι ἤγειραν πρὸς τιμὴν αὐτῶν.

Ὅτε ὁ Κωνσταντῖνος κατέστησε τὸ ἀρχαῖον Βυζάντιον πρωτεύουσαν τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους, προσεπάθησε παντοιοτρόπως νὰ κοσμήσῃ αὐτὸ, καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ μετέφερον ἐκ τῆς Ρώμης μέγαν ἀριθμὸν καλλιτεγνημάτων, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ οὗτοι οἱ χαλκίνοι ἵπποι τοῦ Λύσιππου.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ ΙΓ'. αἰῶνος οἱ εὐγενεῖς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Γερμανίας, οἵτινες ἀνεχώρησαν διὰ τὴν τετάρτην σταυροφορίαν, διήλθον διὰ τῆς Βενετίας καὶ ἐκεῖ συνεφώνησαν μετὰ τῶν κατοίκων περὶ τοῦ τρόπου τῆς εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν μεταβάσεως. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ διευθυνθῶσιν εἰς Ἱερουσαλήμ, μετέβαλον τὸν ἀρχικὸν σκοπὸν καὶ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Δανδύλου, τοῦ τυφλοῦ δόγου, ἐπολιόρησαν τὴν Κωνσταντινούπολιν. Τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως ταύτης ἠκολούθησε σχεδὸν παντελῆς καταστροφὴ τῶν καλλιτεγνημάτων, ἅτινα ἐστὸλίζον αὐτὴν· διότι οἱ Λατῖνοι ἐμολύνθησαν ὑπὸ βανδαλισμοῦ ἀνηλεεστέρου καὶ αὐτῶν τῶν ἰδίων Βανδάλων.

Τέσσαρες τῶν ἵππων τοῦ Λύσιππου διαφυγόντες τὴν καταστροφὴν μετεκομίσθησαν ἐν θριαμβῷ εἰς τὴν Βενετίαν καὶ ἐτοποθετήθησαν πρὸ τῆς κεντρικῆς στοᾶς τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Ἐκεῖ ἔμειναν μέχρι τοῦ 1797, ὅτε ὁ Ναπολέων ἔφερεν αὐτοὺς εἰς Παρισίους μετὰ ἄλλων πολλῶν τροπαίων, ἀλλὰ μετὰ τὴν πτώσιν του, ἐπανεκτήθησαν, ὡς λέγει ὁ λόρδος Βύρων εἰς τὸν Childe Harold:

« Πρὸ τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἔλαμπον ἐτι οἱ ἐκ χαλκοῦ ἵπποι των, τὰ κεχρυσωμένα αὐτῶν περιδέραια ἐσιπθηροβόλου ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ ἔμεινε ἀνεκτέλεστος τοῦ Δόρια ἡ ἀπειλή. Δὲν ἐτέθησαν ὑπὸ χαλκῶν. »

Αἱ δύο αὐταὶ τελευταῖαι σειραὶ μετ' ἐνθυμίζουσι τὸ ἐξῆς ἱστορικὸν συμβάν:

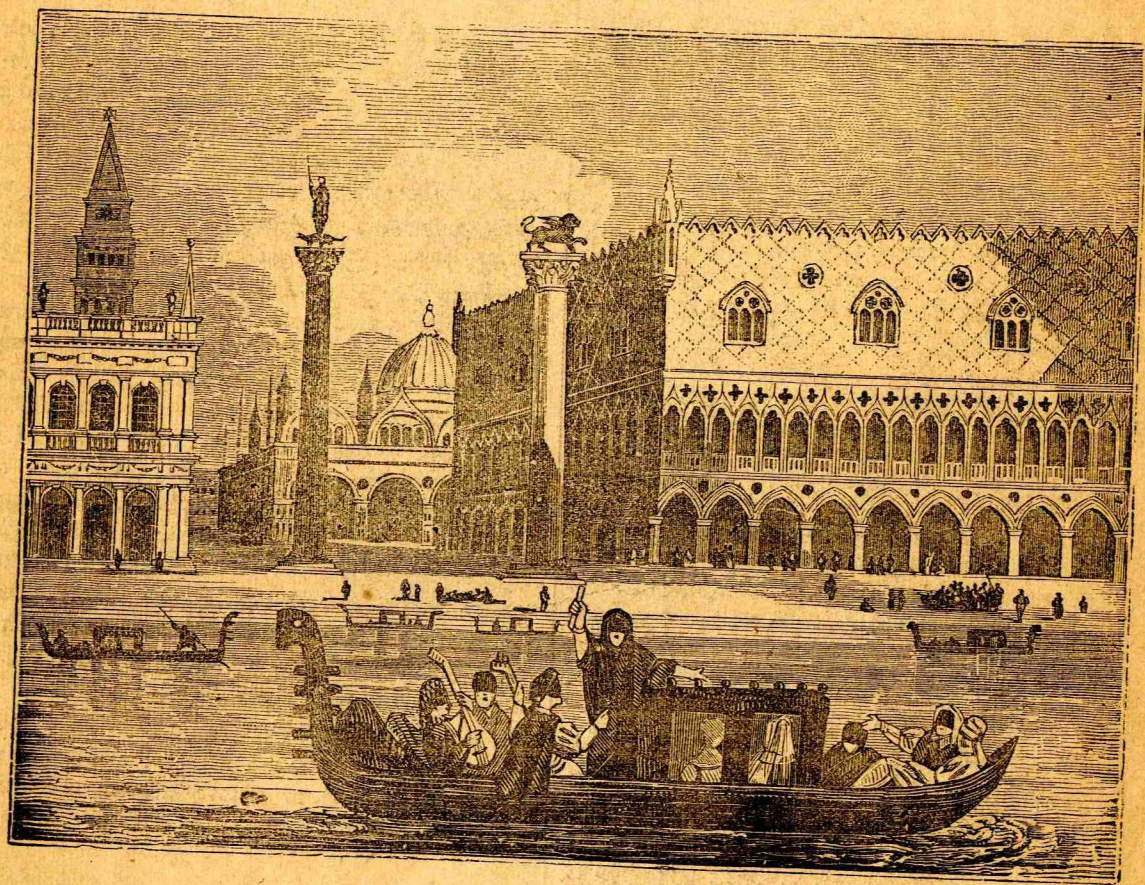
Κατὰ τὸν μεσαιῶνα ὅτε ἐκάστη ἰταλικὴ πόλις ἀπετέλει ἰδίαν ἀνεξάρτητον δημοκρατίαν, διηγήθηται ἄμιλλα ζηλότυπος μεταξύ τῶν ἰσχυροτέρων, τῆς Γενούης καὶ τῆς Βενετίας, ἀντιποιομένων καὶ τῶν δύο τὴν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὑπεροχὴν, διότι τὸ δι' αὐτῆς ἐμπόριον ἦτο ἡ πηγὴ τῆς εὐημερίας αὐτῶν. Ἐνεκα τούτου πολλάκις συνεπλάκησαν καὶ τέλος τὸ 1379 οἱ Γενουῖνιοι νικῶσι τοὺς Βενετούς εἰς τὴν ἐν Πόλζ μάχην καὶ κυριεύουσι τὴν Chiozza ἣτις δυνατὸν εἶπεν, ἐπροστάτευε τὴν εἰσοδὸν τῆς Βενετίας. Οἱ Βενετοὶ, τεταραγμένοι καὶ πεφοβισμέ-

νοι, αποστέλλουσι πρέσβυν εις τον Γενουίνσιον αρχηγόν Πέτρον Δόριαν, όπως αναγγείλη αυτώ την υποταγήν υπό τον όρον να φεισθή της πόλεως. Αποστέλλουσιν επίσης και τους πρώτους των εν τω πολέμω αιχμαλωτισθέντων, ίνα καταπραύνωσι την όργην του αρχηγού των.

« — Κρατήσατε τους αιχμαλώτους σας, κύριοι της Βενετίας, απήντησεν υπερηφάνως ο οίηματίας Δόριαν, θέλομεν έλθει όπως ελευθερώσωμεν και αυτούς και τους συντρόφους των. Πιστεύω να μη ιδήτε την ειρήνην πριν ή θέσωμεν χαλινόν εις το στόμα

των άγρίων εκείνων ίππων του Αγίου Μάρκου, δια να έχωμεν ανά χειρας τάς ήνίας και κρατώμεν εν τώ μέλλοντι αυτάς μετά βεβαιότητος.»

Άλλ' όμως, αναλαβόντες το θάρρος και την δραστηριότητα, άπερ ή άπελπισία έμπνέει, οι Βενετοί συνησπίσθησαν προς υπεράσπισιν της πόλεως των. Γυναίκες και παίδες έβοήθησαν εις τάς προετοιμασίας. Όλοι αι άτομικαι έριδες, αι ζηλοτυπία, αι διχόνοια έσίγησαν, έλθμονήθησαν πρό του κοινού κινδύνου. Το μόνον αισθημα, άπερ έπλήρου την καρδίαν αυτών ήτο άπεριόριστον θάρρος. Είς γέρων

Η ΒΕΝΕΤΙΑ.

άξιωματικός ονομαζόμενος Πιζάνης, όστις είχε φυλακισθή άδίκως υπό των συμπολιτών του, ήλευθέρωθη και ανέλαβε την αρχηγίαν του στόλου.

Ός εξήλθεν εκ της φυλακής περιεστοιχίσθη υπό των καταδιωζάντων αυτόν, οίτινες έσπευσαν να τον παρακαλέσωσιν όπως λησμονήση όσα ένεκα αυτών υπέφερον. Αφού δε συνεχώρησε και συνδιηλέχθη μετ' αυτών, είτα έβάδισε κατά των έχθρών της πατρίδος του.

τηδειότης του, ή δικαιοσύνη ένισχυθέντα ύφ' ετέρου γενναίου αρχηγού, του Κάρλου Ζέρο, έσωσαν την πόλιν. Άνέκτησε την Chiozza και κατεστύριψε καθ' ολοκληρίαν τους Γενουίνσιους, οίτινες έσπευσαν να ζητήσωσιν την ειρήνην, ώστε επί τέλους συνέβη ή προκλητική άπειλή του Δόριαν να γίνη αίτία της ανεξαρτησίας της πόλεως των τεναγών, και να έπιφυλάξη αυτῇ την κτῆσιν των ένδόξων ίππων.

Mme S. LE PAGE.

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Ός ή μεγίστη και πλουσιωτάτη πασών των βιβλιοθηκών θεωρείται ήδη ή Έθνική βιβλιοθήκη των Παρισίων, ήτις κέκτηται περί τά δύο εκατομμύρια τόμων. Περίπου 50,000 σωμάτων εισάγονται κατ' έτος εις την εν τῇ όδῳ Richelieu αίθουσαν της βιβλιοθήκης, προερχόμενα είτε εξ ύποχρεωτικών ή διεθνών καταθέσεων, είτε εκ δωρεών ή αγορών.

Ελάχιστος όμως φαίνεται ο αριθμός των συγγραμμάτων άπέναντι της αξίας αυτών, καθότι μέγας αριθμός βιβλίων δεν εύρίσκεται πλέον ήδη ή εν τῇ Έθνικῇ βιβλιοθήκῃ, το δε πολυτιμότερον αυτών μέρος, τά κειμήλια, αποτελείται εκ 54,000 τόμων, ών έκαστος είναι άληθής θησαυρός. Υπάρχουσιν άνεκτίμητα έργα ύπέρ τάς 20,000 άριστουργήματα διασήμων τυπογράφων, άντυπα επί περγαμνηής ή εξαίρετικού είδους χάρτου, ιστορι-

Ο όκνηρός έφημεριδοπώλης.

και τόμοι άνήκοντες εις έξοχα πρόσωπα, ών 5,000 τουλάχιστον άνήκονται εις τον ΙΣΤ' αιώνα: βιβλία θαυμασίως δεδεμένα υπό την έποψιν της τέχνης, διάφοροι βιβλιογραφικαι περιεργότητες εν αις διακρίνονται δύο άντίτυπα της Αγ. Γραφής, του πρώτου υπό του Γουττεμβέργου (έφευρέτου της τυπογραφίας) εκτυπωθέντος βιβλίου πρό του 1457, ού-

τινος άντίτυπον ήττον ώραιον έπωλήθη πρό τινος καιρού εν Λονδίνω άντι 80,000 φράγκων. Τά δε χειρόγραφα, πολυτιμότερα έτι των έντύπων, είσιν 90,000 εις πάσας τάς γλώσσας, άπό της κλασικής αρχαιότητας, ήτις είναι βάσις πάσης ελευθερίου άγωγής, μέχρι των γλωσσών της έσχάτης Ανατολής, ών ή μελέτη ούτως έμπαθώς ένα-

σχολεῖ τὸν αἰῶνα τοῦτον. Περί τὰς 50,000 χειρογράφων κοσμούνται διὰ μικρογραφιῶν ἀποτελουσῶν τὸ κυριώτερον μέρος τῆς ἱστορίας τῆς ζωγραφίας πρὸ τοῦ ΙΕ', καὶ ΙΔ' αἰῶνος. Πῶς δὲ δύναται νὰ ἐκτιμηθῶσι χειρογράφα τινὰ ὡς τὸ τοῦ Ε' αἰῶνος ἐκεῖνο, ὅπερ περιέχει τὸ μονὸν κάλλιστον κείμενον τῆς τρίτης Δεκάδος τοῦ Τίτου Λιβίου, ἢ τὸ μόνον ὑπάρχον χειρόγραφον τοῦ Νιθάρδου, ἐν ᾧ περιέχεται ὁ ὄρκος τῶν υἱῶν Λουδοβίκου τοῦ Ἀγαθοῦ, τὸ πρῶτον τοῦτο μνημεῖον τῆς γαλλικῆς γλώσσης, ἢ τὰς εἰς 1,000,000 ἀνερχόμενα αὐτόγραφα; Πῶς δύναται νὰ ἐκτιμηθῇ ἡ ἀπαράμιλλος συλλογὴ τῶν εἰκονογραφειῶν, ὧν 2,200,000 συνηνωμένα ἀποτελοῦσι πᾶν ὅ,τι τέλειον, ὅ,τι λεπτοφυές, ὅ,τι σπᾶνιον παρήγαγεν ἡ ζωγραφία, λιθογραφία κλπ., πρὸς δὲ 100,000 μεταλλίων, πάσης ἐποχῆς καὶ χώρας, ὧν τινὲς εἰσι τὰ μόνον ὑπάρχοντα καὶ ἐπομένως ἀνεκτίμητα;

Ἐντυπα, χειρογράφα, εἰκονογραφαί, μέταλλα, ἅπας ὁ θαυμαστός οὗτος σωρὸς παρουσιάζει τιμὴν ἑκατοντάδων ἑκατομμυρίων ἢ δυσεκατομμυρίων μᾶλλον φράγκων, θεωρεῖται δὲ ἀνεκτίμητος θησαυρὸς τοῦ προϊόντος τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

ΛΕΥΚΩΜΑ.

Ἡ φύσις εἶναι τόσῳ ἀσθενής, ὥστε οἱ δίκαιοι ἄνθρωποι, οἵτινες τυγχάνουσιν ἄθρησκοι, μὲ φοβίζουσι διὰ τῆς κινδυνώδους ἀρετῆς των ὡς οἱ σχοινοβᾶται μὲ τὴν κινδυνώδη ἰσορροπίαν των.

DE LEVIS

Ἡ παραμέλησις τῆς θρησκείας συνεπάγει τὴν παραμέλησιν ὅλων τῶν καθηκόντων τοῦ ἀνθρώπου.

I. I. ROUSSEAU.

Ἡ ἀγαθότης εἶναι διέθεσις πρὸς τὸ πράττειν τὸ ἀγαθὸν καὶ συγχωρεῖν τὸ κακόν.

VAUVENARGUES.

Καὶ εἰς τοῦ ἀδίκου τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶναι τρομερὸς ὁ ἄδικος.

BOILEAU.

Οὐδὲν τόσῳ εὐγενές, τόσῳ λεπτόν, τόσῳ μέγα, τόσῳ ἡρωϊκόν, ὅσῳ ἡ καρδία ἀληθοῦ, χριστιανοῦ.

FENELON.

Ἡ πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος ἐργασία εἶναι ἡ μήτηρ τῆς καθαρᾶς συνειδήσεως. Αὐτὴ γεννᾷ τὴν ἡσυχίαν καὶ ἐν τῇ ἡσυχίᾳ μόνῃ αὐξάνει τὸ ἀδρόν τῆς εὐημερίας φυτῶν.

DE FEUHTERSLEBEN.

Ἡ μελαγχολία εἶναι ἀσθένεια τῆς ὑποίας φάρμακον εἶναι ἡ ἐργασία.

DE LEVIS.

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΩ

KAI

Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΑΙΩΝ.

Κατὰ τινὰ διήλεξιν τοῦ κ. Louis Blanc, γενομένην τῇ 3ῃ Αὐγούστου ε. ε. πρὸς ὄφελος τοῦ Ἐργατικῆς τῆς Μασσαλίας Συλλόγου, ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Chateau d'Eau, ὁ μέγας τῆς Γαλλίας ἀνὴρ, Βίκτωρ Οὐγώ, προκλήρηντο διὰ τοῦ ἐπομένου λογιθρίου, ὅπερ μεταφέρουεν εἰς τὰς στήλας τῆς «Ἡοῦς» ὡς λίαν ἀξιανθίγνωστον.

«Τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπὸ τεσσάρων ἡδὴ αἰῶνων οὐδὲν ἀσήμαντον βῆμα ποιεῖ. Εἰσερχόμεθα εἰς τοὺς μεγάλους αἰῶνας. Ὁ 16ος αἰὼν θὰ ὑπάρχη αἰὼν τῶν ζωγράφων, ὁ 17ος, αἰὼν τῶν συγγραφέων, ὁ 18ος, αἰὼν τῶν φιλοσόφων, ὁ 19ος, αἰὼν τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν προφητῶν. Ὅπως ἐπαρκέσῃ τις εἰς τὸν 19ον αἰῶνα, πρέπει νὰ ἦναι ζωγράφος ὡς ἐν τῷ 16ῳ, συγγραφεὺς ὡς ἐν τῷ 17ῳ, φιλόσοφος ὡς ἐν τῷ 18ῳ, πρέπει πρὸς τοῦτοις νὰ ἔχη τὴν θρησκευτικὴν ἐκείνην ἀγάπην πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, ἣτις συνίστησι τὴν ἀποστολὴν καὶ δεικνύει εὐκρινῶς τὸ μέλλον.

Κατὰ τὸν 20ὸν αἰῶνα, ὁ πόλεμος θέλει ἀποθάνει, θέλει ἀποθάνει τὸ ἰκρίωμα, θέλει ἀποθάνει τὸ μῖσος, θέλει ἀποθάνει ἡ βασιλεία, θέλουσιν ἀποθάνει τὰ σύνορα, θέλουσιν ἀποθάνει τὰ δόγματα. ὁ ἄνθρωπος θὰ ζήσῃ. θὰ ἔχη, ὑπὲρ πάντα, μίαν μεγάλην πατρίδα, ὅλην τὴν γῆν, καὶ μίαν μεγάλην ἐλπίδα, ὅλον τὸν οὐρανόν.

Χαιρετίσωμεν αὐτόν, τὸν εἰκοστὸν αὐτὸν αἰῶνα, ὅστις θέλει ἀποκτήσει τὰ τέκνα ἡμῶν, καὶ τὸν ὁποῖον τὰ τέκνα ἡμῶν θέλουσιν ἀποκτήσει. Σκέφθητε. Τὸ μόνον ζήτημα τὴν ὥραν ταύτην εἶναι ἡ ἐργασία. Ὁ ἄνθρωπος ἤρχισε νὰ γίνηται κύριος τῆς γῆς. Θέλετε νὰ κόψητε ἕνα ἰσθμὸν; ἔχετε ἕνα Λεστέψ. Θέλετε νὰ δημιουργήσητε μίαν θάλασσαν; ἔχετε ἕνα Ρουδαίρ.

Ἴδετε. Ἐχετε ἕνα λαόν, ἔχετε καὶ ἕνα κόσμον. Ὁ λαὸς εἶναι ἀποκληρωμένος, ὁ κόσμος εἶναι ἔρημος. Δότε τὸν μὲν εἰς τὸν δέ. Τοὺς καθιστᾶτε εὐτυχεῖς. Ἐκπλήξατε τὴν οἰκουμένην δια μεγάλων πραγμάτων, ἅτινα δὲν εἶναι πόλεμοι. Ἀνάγκη νὰ κατακτήσητε τὸν κόσμον; Ὁχι, εἶναι ἰδικός σας ἀνήκει εἰς τὸν πολιτισμὸν αὐτὸς τὸν περιμένει. Οὐδεὶς δύναται νὰ τὸν διαμυσηθῆσῃ. Ἐμπρός, πράξατε, βαδίσατε, ἀποικίσατε. Θέλετε μίαν θάλασσαν; δημιουργήσατε αὐτήν. Μία θάλασσα δημιουργεῖ ναυτιλίαν ἢ ναυτιλία δημιουργεῖ πόλεις. Εἰς τὸν θέλοντα ἕνα ἀγρόν, εἰπέτε: Λάβε, ἡ γῆ εἶναι ἰδική σου· καλλιέργησον αὐτήν.

Θαυμάσιαι εἶναι αὗται αἱ πεδιάδες· ἄξιαι νὰ ᾧσι Γαλλικαί, ἀφοῦ ὑπῆρξαν Ρωμαϊκαί. Ἐπανήλθεν ἡ

βαρβαρότης, ἔπειτα ἡ ἀγριότης· ἀποδιώξατε αὐτήν. Ἀπόδοτε τὴν Ἀφρικὴν τῇ Εὐρώπῃ. Καὶ διὰ μιᾶς ἀποκαταστήσατε ἐν τῷ κοινῷ βίῳ τὰ τέσσαρα ἔθνη —τὰς τέσσαρας μητέρας— τὴν Ἑλλάδα τὴν Ἰταλίαν, τὴν Ἰσπανίαν, τὴν Γαλλίαν. Καταστήσατε πάλιν τὴν Μεσόγειον κέντρον τῆς ἱστορίας. Προσθέσατε δὲ εἰς τοὺς τέσσαρας ἀδελφοὺς λαοὺς τὴν μεγάλην Ἀγγλίαν· συνδέσατε τὸν Σαικσπῆρον μετὰ τοῦ Ὀμήρου.

Ἐτοιμάσθητε εἰς ἀντίστασιν. Τὰ ὑπέμετρα ταῦτα ἔργα, οἱ ἀποκοπέντες ἰσθμοί, αἱ διαδιχασθεῖσαι θάλασσαί, ἡ κατοικίσιμος Ἀφρικὴ, ἄρχονται διὰ τοῦ ἀστεϊσμοῦ, τοῦ σαρκασμοῦ καὶ τοῦ γέλωτος Ἀπαίτεται ὑπομονή. Εἶναι πρώτη δοκιμὴ αὕτη. Ἐνίστατε δὲ οἱ τὸ πλείστον ἀπατῶμενοι εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες ἔδει ὀλιγώτερον ν' ἀπατῶνται. Πρὸ πέντε καὶ τεσσαράκοντα ἐτῶν, ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων, ἀνὴρ διακεκριμένος ὁ κ. Θιέρσο, ἀπεφάνθη ὅτι οἱ σιδηρόδρομοι ἤθελον εἶναι τὸ παιγνίδιον ἀπὸ Παρισίων εἰς Ἄγιον Γερμανόν. Ἐτερος ἀνὴρ διακεκριμένος, ὅστις προεῖχεν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ὁ κ. Pouillet, ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ ἠλεκτρικὸς τηλεγράφος ἤθελον εἶναι ἀντικείμενον διακεδάσεως. Τὰ παιγνίδια ταῦτα μετέβαλον τὸν κόσμον.

Ἐχωμεν πίστιν. Θεωρήσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐν ἰσότητι πολιτείας, ἐν ἀδελφότητι ἀνθρώπων, ἐν ἐλευθερίᾳ πνεύματος. Ἀγαπήσωμεν τοὺς ἀγαπῶντας καὶ μὴ ἀγαπῶντας ἡμᾶς. Ἄς μᾶθωμεν νὰ θέλωμεν τὸ καλὸν δι' ὅλους· τότε τὸ πᾶν μεταβάλλεται, ἀποκαλύπτεται πᾶν ὅ,τι ἀληθές· ἀκτινοβολεῖ πᾶν ὅ,τι ὠραῖον· πᾶν ὅ,τι μέγα διαλάμπει. Ὁ κόσμος μᾶς φαίνεται ἑορτῇ· ὁ ὑπέρτατος νόμος πληροῦται. Ὑπεράνω πάντων περιλάμπει ἡ περιδόξος αὕτη λέξις Θεός, τόσῳ μυστηριώδης, ὥστε δύναται νὰ φέρῃ τὰ πάντα, ἀπὸ τῆς τρομερωτέρας βεβαιώσεως μέχρι τῆς νομιμοτέρας ἀρήσεως, τὰ πάντα ἀπὸ τοῦ ἀγρίου φανατικοῦ, μέχρι τοῦ τιμίου ἀθέου, καὶ ὡς τὸ ἄστρον, κατακαλυζόμενον ὑπὸ τῶν νεφελῶν, καταπνιγόμενον ὑπὸ τῶν θυελλῶν, πνιγόμενον ὑπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τῶν νυκτῶν, μένει ὑπὲρ πάντα αἰῶνων. Ἄς ἔχωμεν πίστιν, σὲς λέγω.

Τὰ πράγματα ὑφίστανται, αἱ δυνάμεις συμβιβάζονται, τὰ ὄντα συνδέονται· τὰ πάντα πράττουσι τὸ καθήκον των, οὐδὲν ὑπάρχει ἀνωφελές.

Ἐὰν χαμηλώσωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς, βλέπομεν τὸ ἔντομον κινούμενον ἐν τῷ χορτῷ, ἐὰν ἀνεγείρωμεν τὴν κεφαλὴν, βλέπομεν τὸν ἀστὲρα λάμποντα ἐν τῷ στερεώματι. Τί πράττουσιν; ἀμφοτέρω τὸ αὐτό. Τὸ ἔντομον ἐργάζεται εἰς τὴν γῆν, ὁ ἀστὴρ εἰς τὸν οὐρανόν· τὸ ἄπειρον τὰ χωρίζει καὶ τὰ ἐνώνει. Διατί ὁ νόμος οὗτος νὰ μὴ εἶναι καὶ νόμος τοῦ ἀνθρώπου; Καὶ αὐτὸς ὑπόκειται εἰς τὴν παγκόσμιον δυνάμιν, καὶ ὑπόκειται εἰς αὐτὴν διττῶς· ὑπόκειται διὰ τοῦ σώματος, ὑπόκειται καὶ διὰ τοῦ πνεύματος.

Ἡ χεὶρ αὐτοῦ διαπλάττει τὴν γῆν· ἡ ψυχὴ αὐτοῦ περιλαμβάνει τὸν οὐρανόν. Ἐργάζεται καὶ σκέπτεται. Ἡ ἐργασία εἶναι ἡ ζωὴ, ἡ σκέψις εἶναι τὸ φῶς.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

ΑΡΙΘΜΟΙ.

Τὸ μικρότερον ἀτμόπλοιον τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Νίνα, ἣτις κατασκευάσθη ἐν Fordham (πολιτεία Ν. Υόρκης) τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ὑπὸ τὴν φροντίδα τοῦ ἐκείσε κ. Δαυιδσῶνος. Ἐχει μῆκος 4 μέτρων καὶ πλάτος 0,75, τοῦ δὲ χαλκίνου αὐτοῦ λέβητος ἡ διάμετρος εἶναι 0,46 μέτρου. Καταναλίσκει ἕνα καὶ ἡμισὺν καδίσκον ἀνθράκων καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καὶ μετὰ πίεσεως 50 λιτρῶν προχωρεῖ 7 χιλιάμετρα τὴν ὥραν. Τὸ σκάφος αὐτοῦ εἶναι κατασκευασμένον ἐκ καρπούζιου τῆς Ἀμερικῆς, δρυὸς καὶ κέδρου, συνηρμοσμένον τῇ βοηθειᾷ χαλκῶν ἐλασμάτων, εἶναι δὲ στερεώτατον ἅμα καὶ ἐλαφρότατον. Τὸ ὠραῖον τοῦτο σκαφίδιον ἐστοίχισεν 6,000 φράγκων.

Ἡ ἐπομένη σημείωσις δύναται νὰ δώσῃ ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς ἀναπτύξεως, ἣν ἔλαβε τὸ σύστημα τῶν ἀγγελιῶν παρὰ τῷ ἀμερικανικῷ τύπῳ. Ἐφημερίς τις τῆς Νέας Υόρκης ἐν τινι τελευταίῳ αὐτῆς φύλλῳ περιεῖχεν 68 στήλας ἀγγελιῶν περιλαμβανούσας 3330 διαφοροὺς εἰδοποιήσεις. Εἰδοποιήσεις οἰκιῶν ἢ διαμερισμάτων δι' ἐνοίκιον ἠριθμοῦντο 647· 550 ἀφορῶσαι γῆπεδα καὶ καταστήματα. Ἡριθμοῦντο 340 ἄτομα ζητοῦντα ἐνδιαίτημα (pension) ἢ διαθέτοντα τοιοῦτον, 433 δὲ ἐζήτουν θέσεις διαφορῶς.

Κατὰ τινὰ ὑπολογισμὸν γενόμενον ἐσχάτως κατὰ προσέγγισιν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐφ' ὅλης τῆς γῆς ἐκδιδομένων ἐφημερίδων ἀνέρχεται εἰς 23,291. Ἐκ τούτων 2,509 ὑπάρχουσιν ἐν Ἀγγλίᾳ, 2,000 ἐν Γαλλίᾳ, 1,226 ἐν Ἰταλίᾳ, 1,200 ἐν Αὐστρίᾳ, 500 ἐν Ρωσσίᾳ, κτλ., ἅπασαι δὲ αἱ ἐν Εὐρώπῃ ἐκδιδομέναι εἰσὶν 73,625. Ἐν Ἀσίᾳ εἰσὶ 387, ἐν Ἀφρικῇ 50, ἐν Ἀμερικῇ 9,129 καὶ ἐν Αὐστραλίᾳ περὶ τὰς ἑκατόν.

Ἐν Ἰταλίᾳ μέγας ἐπ' ἐσχάτων ἐποιήσατο προόδου ἡ δημοτικὴ ἐκπαίδευσις. Πρὸ τοῦ 1860 ὑπῆρχον ἐν Πεδεμοντίῳ ἐπὶ 1,000 κατοικίων 574 μὴ γνωρίζοντες οὔτε γραφὴν οὔτε ἀνάγνωσιν· ἐν Λομβαρδίᾳ 599 ἐπὶ 1,000· ἐν Τοσκάνῃ 778· ἐν Μάρχῃ 851· ἐν Βασιλικῷ 912. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1861 μέχρι τοῦ 1871 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀναλφάβητων ἠλαττώθη ἐπαίσθητῶς· ἐν Πεδεμοντίῳ λ. χ.

εἰς 74 ἐπὶ 1,000· ἐν Λομβαρδίᾳ εἰς 71· ἐν Ῥωσσίᾳ εἰς 54· ἐν Μόσχῃ εἰς 35 καὶ ἐν Βασιλικᾷ εἰς 14. Φαίνεται δὲ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὅτι αἱ χῶραι αὐτῶν πρότερον ἐν περισσοτέρῃ ἀμαθείᾳ διατελοῦσαι μᾶλλον τῶν ἄλλων προόδευσαν εἰς τὰ γράμματα.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ.

* Ἄνοιξε μάννα μου,
* Ἄχ! πῶς κρυόνω,
Γυρνῶ καὶ ἀνήμπορο,
Ἡ παγωνιά,
Μ' εὗριξε τ' ἄμμοιο,
Σ' τοὺς δρόμους μόνο,
Δίχως ψωμίτι,
Καὶ κατοικιᾷ.

Μακριὰ εἰς τὰ ξένα,
Κυνηγιμένο
Πουλᾷκι ἔτρεχα,
Σ' τὴν ἐρημιᾷ,
Μὰ πάλι ὀλόγυμνο,
Δὲς με κλαμμένο,
Σ' τὴν πρώτη, μάννα μου,
Γυρνῶ φωλιᾷ.

Μαννούλα μ' ἄνοιξε,
Δέρνει τὸ γυῖό σου,
Τὸ ἀνεμόβροχο,
Ἡ παγωνιά,
Συγχώρεσέ τον,
Κλαίει ἐμπρός σου,
Μισοσβυσμένο,
Γονακτιστά.

Χρόνια περῶσανε,
Μ' εἶχες διωγμένο,
Θυμᾶσαι, μάννα μου,
* Ἄχ! συμφορά!
Τὴν πόρτα μ' ἄνοιξες,
Καὶ ντροπιασμένο,
Τοὺς δρόμους πῆρα,
Τὴν ἐρημιᾷ.

Φαρμάκια ἄχ! πόσα,
Σ' εἶχα ποτίσει,
Στ' ἀπερασμένα,
Χρόνια μικρά.

* Ἐσὺ μ' ἐμάλωνες,
Καὶ νὰ κτυπήσῃ,
Τὸ χέρι ἐζήταγε,
Ἵρμητικᾷ.

* Ἄχ! πόσα θάσανα,
Μακριὰ ἀπ' τ' ἐσένα,
Δὲν εἶδα τ' ἄμμοιο,
Σ' τὸν κόσμον αὐτό.

Πόσες νυχτοῦλες,
Μὲ πεινασμένα,
Χειλάκια ἔπεσα,
Νὰ κοιμηθῶ.

Τώρα μεγάλωσα,
Μετανιωμένο,
Ἐχὼ ἴσθ' ἀστήθια μου,
Πικρὸ καὶμό.
Μάννα μ' ὁ Πλάστης,
Τιμωρημένο,
Δὲς με σ' ἐσένα,
Στέλνει γυρνῶ.

* Ἔσεῖς ποῦ θλέπετε,
πῶς τυραννᾶτε,
Ἡ πονεμένη μου,
Μαύρη ψυχῇ.
Τὴ μάννα δύστυχη,
Μὴ τὴν κτυπᾶτε,
Μάννα τὴ λένε,
Καὶ σὰς πονεῖ.

* Ἦ ἀκούει ἡ μάννα σου,
Καὶ φοβισμένο,
Ἦρχει τὸ μᾶτι τῆς,
Ἐκεῖ μπροστά.

Μὰ ἡ θύρα ἀνοίγει,
Καὶ τὸν διωγμένο,
Τὸ γυῖό τῆς σφίγγει,
Σ' τὴν ἀγκαλιᾷ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΙΓΓΑΒΕΗΣ.

Ἀθήναι 1879.

Η ΠΕΥΚΗ.

* Ἄ! μιὰ πεύκη γυρμένη,
Ἐκεῖ κάτω στὴ βᾶχι,
Γιατὶ εἶναι σκυρμένη,
Καὶ τί πᾶθημα νᾶχη;

Δὲν ἐγέρασε ἀκόμα,
Ἐχει νειάτα στολίδι,
Πλὴν κείται ἔς τὸ χῶμα,
Καὶ τὴν τρώγει τὸ φεῖδι.

Δὲν τὴν βλέπεις πῶς γέρνει
Στὴν ἐρημῇ φωλιᾷ τῆς,
Καὶ ὁ ἄνεμος πέρνει
* Ἄχ! τὰ μαῦρα κλαδιὰ τῆς.

Σὰν ἐτούτη πρὶν γίνουν,
Ἵλωσδιόλου κουφάρι,
Πόσοι, πόσοι θὰ μένουν,
Στὸν καιρότου ὁ χάρος νὰ πάρῃ;

ΑΘ. Π. ΣΟΥΤΑΚΗΣ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ.

Αἱ ἑννέα Μοῦσαι φέρουσαι ἐκάστη στεφάνους ἰσarithμοὺς συνήντησαν τὰς τρεῖς Χάριτας, πρὸς ἃς θέλουσαι νὰ προσφέρωσιν ἐξ αὐτῶν παρεχώρησαν ἰσarithμοὺς ἐκάστη διενεμήθησαν τοὺς παρεχώρηθῆντας στεφάνους αἱ Χάριτες ἐξ ἴσου καὶ οὕτως εἶχεν ἐκάστη αὐτῶν ὅσους καὶ ἐκάστη τῶν Μουσῶν μετὰ τὴν παραχώρησιν.

Πόσοι ἦσαν ὅλοι οἱ στέφανοι ἢ ὅποσας εἶχεν ἀπ' ἀρχῆς ἐκάστη τῶν Μουσῶν κατ' ἐλάχιστον ὄρον;

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ λεξιγράφου.

Σ Κ Υ Ρ Ο Σ

Σύρος, Κύρος, Κόρος, ὄς.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ προβλήματος.

81

ΛΥΤΑΙ.

Τὸν λεξιγράφον ἔλυσαν οἱ ΚΚ. Χρῆστος Κωνσταντινίδης, Ι. Σεμνόπουλος, Γ. Κ. Παπαδόπουλος, Κ. Λουρεντζῆς, Ν. Ε. Νικολαΐδης, Χρῆστος Τριανταφυλλίδης, Ι. Δημητριάδης καὶ Θ. Γαλάτης.

Τὸ δὲ πρόβλημα πρῶτος μὲν ἔλυσε ὁ Κ. Μ. Εὐτυχίδης, ὅστις καὶ ἔλαβε τὸ ὑποσχεθὲν, μετ' αὐτὸν δὲ οἱ ΚΚ. Χ. Κωνσταντινίδης, Γ. Καμπίσης, Ζαχ. Καλλιλλῆς, Γ. Κ. Παπαδόπουλος, Ι. Σεμνόπουλος, Ι. Δημητριάδης, Θ. Γαλάτης καὶ Οὐτίς.